

Cũng chỉ là mơ thôi!

» Tác giả: ToPa

Tôi vào trong thành phố Nha Trang đúng năm giờ bốn mươi phút chiều.

Thành phố thật đẹp, thật lộng lẫy sang trọng với một dãy những khách sạn xây cất tối tân tọa lạc trên con đường mang cái tên Trần Phú lạ hoắc đối với tôi và, có lẽ cũng đối với rất nhiều người.

Con đường nằm sát bờ biển dài và tuyệt đẹp này cũng như cả thành phố này đã và đang cố khởi sắc từng ngày một để mong được đón tiếp thật nhiều du khách Tây và Ta đến vui chơi du lịch.

Cuối cùng thì tôi cũng đã được trở về! Cuối cùng thì giấc mơ của tôi cũng thành sự thật. Giấc mơ mà tôi mang nặng trong tim đã hai mươi tám năm, nay thì không có gì làm tôi vui hơn được. Bỗng nhiên tôi thấy thích vô cùng bài hát “Và Con Tim Đã Vui Trở Lại” của ông nhạc sĩ Đức Huy.

Thật ra thì con tim của tôi nó vẫn vậy, nếu không muốn nói là nó đã bị rạn nứt từ lâu rồi. Vui là vì tôi đã cố tạm quên đi nỗi muộn phiền để thực hiện giấc mơ được trở về thăm lại quê hương. Làm sao chỉ trong một thời gian có ba mươi ba năm mà tôi có thể mau chóng quên đi được nỗi muộn phiền khi mà hằng năm nhà cầm quyền trong nước luôn nhắc nhở tôi vào mỗi tháng tư là tháng “nhờ ơn cách mạng mà tôi đã được sáng mắt sáng lòng.”

Tôi chấp hai tay để trước ngực và thầm cảm ơn Thượng Đế đã cho tôi được đến sinh sống trên một đất nước cũng đã từng xảy ra cuộc chiến tranh Nam Bắc huynh đệ tương tàn, nhưng sau khi miền Nam thua trận thì người miền Bắc đã dang rộng hai tay ra đón chào người anh em miền Nam và xem như cuộc chiến tranh vừa qua là nỗi đau chung của cả dân tộc. Tôi chưa bao giờ nghe ông Tổng Thống nào của Hoa Kỳ, hay quốc hội Hoa Kỳ muốn cho tổ chức rầm rộ cái gọi là “ngày giải phóng miền Nam”.

Nỗi đau đón năm xưa vẫn còn làm tôi thường thổn thức mỗi khi bỗng nhớ lại người “anh em ở phía bên kia” đã bỏ đói những người bạn của tôi và sau đó đã đánh hội đồng đến dập lá lách một thằng, một thằng khác thì bị mìn và một thằng nữa thì bị kiệt sức vì đói nhưng bị bắt lao động quá sức; cả ba thằng bạn thân yêu nhất đời của tôi đều lần lượt thằng trước thằng

sau và chỉ trong vòng có hai tháng, cả ba thằng đã được giải thoát vĩnh viễn khỏi cỏi trần tục đầy thù hận này.

Chắc chắn ngày mai tôi sẽ được quay lại thăm nơi chốn xưa. Ở nơi đó, vùng đất nhỏ bé nghèo nàn nhưng tôi lại giàu tình yêu thương bè bạn và những người quen biết nơi vùng đất đó của một thời trai trẻ, vùng đất mang tên Ninh-Hòa.

Sau khi nhận chìa khóa phòng ngủ trên lầu bảy của khách sạn Lord, và sau khi vào hẳn trong phòng tôi liền bước ra đứng trước ban công để dõi mắt nhìn về phía xa xa, nơi cách Nha Trang chỉ có....năm trăm ki lô mét để tiếc nuối hai quần đảo Trường Sa và Hoàng Sa mà mới ba mươi bốn năm trước đây những người lính Việt Nam Cộng Hoà đã anh dũng chiến đấu và một số đã hy sinh để bảo vệ toàn vẹn hai hòn đảo đó. Nay thì hai hòn đảo này đã được nhà cầm quyền dâng tặng cho ngoại bang.

Hai mươi tám năm qua rồi, hai mươi tám năm; thời gian dài đằng đằng xa cách thành phố biển nên tôi nôn nóng mong được đi thăm ngay thành phố đang tắt dần ánh sáng mặt trời. Tôi tắm rửa qua loa rồi lẹ làng đi ra phố.

Tôi đứng tần ngần trước khách sạn từ nãy đến giờ cũng có hơn mười lăm phút vì tôi chưa biết phải bắt đầu đi hướng nào. Tự nhiên tôi cảm thấy bơ vơ và cô đơn chi lạ. Cái cảm giác này tôi thường có mỗi khi tôi đến một nước nào đó xa lạ không bạn bè và người thân quen. Hiện tại tôi cũng mang tâm trạng đó, tôi như người từ trong rừng vừa ra vì tất cả những gì đang diễn ra trước mắt tôi đã hoàn toàn khác lạ với ngày tôi ra đi; cũng từ chốn này.

Nha Trang đã đổi sắc. Nha Trang như cô gái đến tuổi dậy thì nên những đường nét yêu kiều diễm lệ trên thân thể như đang nở rộ ra cho mọi người cùng được chiêm ngưỡng. Đường phố rộng rãi hơn, nhà cửa xây cao lớn và người đông đúc hơn. Xe cộ qua lại trên đường như mắc cửi tuy bây giờ đang là giữa tuần và những người lao động chạy xe xích lô, xe ôm cũng nhiều hơn.

Đang phân vân chưa biết sẽ đi hướng nào, đi đâu và đi bằng cách nào thì anh phu xe xích lô đã trò tới mời:

- “Anh đi xe, anh?”

Tôi nhìn anh phu xe xích lô đang nở nụ cười mời mọc tôi với nhiều hy vọng. Có lẽ anh phu xe thấy tôi lưỡng lự chưa biết phải đi đâu, hay anh

thấy tôi có vẻ mặt ngơ ngáo như những người “anh em” của ngày nào mới vào một thủ đô quá sang trọng và quá sung túc. Hay có thể anh đã nhận ra tôi cũng là Việt kiều chẳng nên anh đề nghị:

- “Em chở anh đi một vòng thăm thành phố nha? Sau đó anh muốn đi đến bất cứ đâu nữa thì em sẽ đưa anh đi. Nếu anh muốn đến chỗ có em út để khuây khỏa thì em sẽ đưa anh đến một chỗ rất kín đáo, bảo đảm với anh là sạch sẽ và rất an toàn.”

Tôi bật cười nhưng không phát ra thành tiếng. Hai chữ bảo đảm được phát ra từ cửa miệng của những người như anh phu xe này tôi đã quá chán ngán rồi. Ngày xưa tôi cũng đã được nghe quá nhiều lần ở những người môi giới vượt biên. Khi chưa có chuyện gì xảy ra thì ai cũng mạnh miệng nói bảo đảm, nhưng khi chuyện xảy ra rồi thì nhe răng ra cười hoặc là trốn mất. Ngay cả như những người của nhà cầm quyền này cũng đã từng biết bao nhiêu lần bảo đảm với thế giới sẽ thực hành chuyện này, sẽ thực thi chuyện kia để đồng bào có tự do dân chủ và nhân quyền nhưng cuối cùng thì nhà cầm quyền vẫn làm ngược và nói ngược... đảm bảo đó thôi!

Khi mới khởi đầu làm cái bánh vĩ đại để cúng tổ tiên thì bất cứ ai trong ban tổ chức lại không bảo đảm là cái bánh chung bánh dày cúng tổ Hùng Vương là thứ nếp ngon nhất, thứ bột hảo hạng nhất, nhưn bánh thịt ngon nhất. Đến thánh thần tổ tiên mà bọn họ còn nhần tâm qua mặt chơi trò ma giáo độn nút xỏ vào thì há chi các chính phủ của khắp cả trái đất này!

- “Anh chở tôi đi ra chợ Đầm rồi sau đó đi đến Cầu Bông. Đi đâu nữa thì sẽ tính sau vì bây giờ cũng đã tối rồi.

- “Dạ, em sẽ chở anh đi chơi cả đêm nay rồi ngày mai “mình” đi Tháp bà, đi Hòn Chông, đi thăm chùa Long Sơn, hoặc “mình” sẽ đi ra đảo. Ra đảo vui lắm anh! Ở ngoài đó “mình” sẽ...”

Tôi ngắt lời anh:

- “Anh có biết ở ngoài Ninh Hòa có khách sạn hay không?”

Anh phu xe muốn cho tôi thấy anh là người lanh lẹ, hoạt bát, đáng tin tưởng nên anh lẹ làng rời khỏi yên xe và đi như chạy vào khách sạn mà tôi đang trú ngụ. Anh vừa bước đi vừa ngoái đầu lại nói:

- “Anh chờ em vào đây hỏi là biết liền.”

Tôi đúng là tên khờ. Tên khờ từ xa về thành phố!

*

Chợ Đầm, vì đã quá tối nên không còn họp chợ. Trước chợ có khoảng sân rộng nhưng hiện tại được bày bán đủ các món ăn. Hàng nào cũng có người ăn đông đúc. Tôi nhìn chiếc xe hủ tiếu mì mà nhớ đến những chiếc xe hủ tiếu mì của những năm xa xưa. Nhìn tô mì đang bốc khói đặt trước mặt khách mà nuốt nước miếng. Tôi đang đói hay tôi đang thèm ăn những món ăn tại quê nhà? Có lẽ cả hai!

Sau khi đi qua một vài đường phố mà tôi còn nhớ, anh phu xe đưa tôi đi trên con đường Trần Phú nói dài để đến một nhà hàng chuyên bán hải sản mà phong cảnh nơi đó, theo anh thì rất hữu tình. Xe chạy qua một đoạn đường mà ngày xưa nơi đây là xóm nhà của người lao động và nay đã được giải tỏa làm con đường rất rộng và đẹp chạy theo ven biển. Ở xóm nhà nghèo này, ngày xưa tôi cũng có quen một người bạn gái, không biết bây giờ người bạn gái đó đã trôi giạt nơi nào và ra sao. Ôi oan khiên từ đâu đã đưa đến để bao mái đầu vẫn còn xanh ngày ấy phải hứng chịu những nhọc nhằn đầy ải của kiếp người.

Sau gần một tiếng đồng hồ trên con đường ven biển để tôi hít thở gió biển, tôi được anh phu xe đưa đến nhà hàng Thiên Phước. Nhà hàng tọa lạc gần cuối của con đường ven biển có tên đường là Phạm Văn Đồng. Tuy đang là giữa tuần nhưng thực khách đông kín không còn một bàn nào trống. Ông chủ quán đến nói cho tôi biết là hãy cho ông trong đôi ba phút và ông sẽ kiếm cho tôi một cái bàn kê sát biển. Trong khi chờ đợi, tôi đảo mắt nhìn xung quanh quán và cũng để xem thực khách ăn món gì nhiều nhất. Lẩu cá mú hay cá mú hấp có lẽ được mọi thực khách ưa chuộng hơn cả vì bàn nào cũng có con cá mú hiện diện, kể đến là món tôm càng nướng. Mắt tôi ngừng lại cái bàn cũng dựng gần sát biển và có một người thiếu nữ đang ngồi. Chắc chắn cô nàng đi ăn tối chỉ có một mình vì tôi thấy thức ăn đã dọn ra rất nhiều món trên bàn nhưng chỉ có một mình cô ngồi đó với một cái chén.

Như linh cảm có người đang nhìn lên mình, cô nàng ngược mắt lên nhìn ngay tôi và cũng ngay lập tức cô nàng lại quay mặt nhìn ra biển. “Có lẽ cô nàng sợ mập.” Tôi nghĩ vậy vì các đĩa thức ăn vẫn còn như nguyên vẹn. Cô nàng cầm ly rượu chát đưa lên môi và uống một ngụm nhỏ. Cái môi của cô nàng cong lên khi đưa ly rượu vào miệng làm tôi không thể không tưởng tượng ra một cái hôn thật nồng ấm và tình tứ. Để cái ly xuống bàn, cô nàng lại ngược mắt nhìn tôi. Tôi sợ cô nàng đánh giá tôi bởi cái nhìn có vẻ

suông sã của tôi nên tôi quay mặt đi hướng khác như có ý tìm ông chủ quán.

Khách đến mỗi lúc mỗi đông hơn. Có nhiều người rời khỏi quán vì không thể chờ đợi được.

Tôi lại hướng ánh mắt nhìn về phía cô nàng. Tôi đoán cô nàng khoảng độ ba mươi lăm tuổi. Mái tóc phía trước trán được cô để lòa xòa và vì có gió biển nên những sợi tóc đó đưa qua một bên làm gương mặt cô lộ lên vẻ thật sang và trí thức. Phần còn lại của mái tóc thì cô uốn quăn và phủ xuống đến ngang vai.

Cô nàng lại hướng ánh mắt nhìn về phía tôi làm tôi lại quay đầu và cả cái mình như lại để tìm người phụ giúp.

- “Anh ơi, cô ngồi bàn đằng kia mời anh đến ngồi chung với cô.”

Tôi quay lại nhìn anh chạy bàn và đúng là anh ta đang nói với tôi, đồng thời anh chàng cũng vừa nháy mắt vừa nở nụ cười như ngụ ý tôi đã trúng mánh.

Cô nàng lịch sự hơi nhồm người về phía trước và đưa tay chỉ vào cái ghế trống trước mặt cô.

- “Cám ơn cô.”

- “Anh ngồi tạm đây cũng được chứ đứng hoài như vậy thì biết chừng nào...khách hôm nay đông quá.”

- “Rất vui và rất hân hạnh được ngồi cùng bàn với cô...xin lỗi...”

- “Em tên Tuyết.”

- “Cám ơn cô Tuyết. Tôi tên Tôn.”

- “Em thấy anh Tôn đứng chờ từ nãy đến giờ cũng hơi lâu, người chịu khó đứng chờ để ăn những món ăn mà những nhà hàng khác cũng đều có bán và hơn nữa cũng không rẻ thì em đoán có lẽ anh... à, anh uống rượu chát hay bia?”

- “Uống rượu chát cùng với cô cho vui. Rượu chát là thức uống mà tôi rất

thích. Cám ơn cô Tuyết.”

Ngay lúc đó anh phụ bàn đem đến cho tôi cái chén, đôi đũa và cái ly uống rượu đồng thời anh chàng lại cũng ranh mãnh nhìn tôi cười và nháy mắt.

Tôi bắt chuyện để làm quen.

- “Tôi cũng quen...biết một người cũng tên Tuyết, Bạch Tuyết nhưng tôi chưa hề biết mặt, chỉ thấy hình thôi.”

- “Bạch Tuyết à? Em cũng tên Bạch Tuyết.”

- “Bạch Tuyết là tên đẹp! Người mang tên Bạch Tuyết là mang cả một câu chuyện cổ tích thần thoại mà không một người nào lại không biết đến câu chuyện cổ tích đó. Cô có thể trùng tên Bạch Tuyết với cô kia nhưng chắc chắn họ của cô không thể trùng được, tôi nghĩ không thể có sự trùng hợp ly kỳ như vậy được.”

- “Có thể như vậy lắm! Em họ Nguyễn. Nguyễn Bạch Tuyết.”

Tôi im lặng mất cả phút nhìn cô Bạch Tuyết đang ngồi trước mặt tôi. Dĩ nhiên tâm trạng của tôi lúc đó như người từ trên trời rơi xuống vì bị quá bất ngờ nên tôi chưa thể lên tiếng được. Mặt tôi thường ngày vốn đã ngáo lăm, có lẽ lúc này lại càng ngáo hơn. Tôi không thể ngờ điều mà tôi cho là không thể có sự trùng hợp ly kỳ thì nó đã xảy ra. Tôi hỏi và tin rằng câu trả lời cũng đúng như tôi đang nghĩ:

- “Chắc chắn cô cũng là người Nha Trang?”

Nhưng tôi đã nghĩ sai.

- “Em ở nơi khác đến. Chỗ em ở chỉ là một huyện nhỏ thôi nhưng bây giờ cũng phát triển rộng lớn hơn nhiều như Nha Trang vậy. Cô Bạch Tuyết mà anh biết là người Nha Trang?”

Tôi gật đầu thay cho câu trả lời.

- “Còn anh thì chắc chắn không phải người Nha Trang rồi. Hồi nãy em có nói là người đi ăn tối một mình và chịu đứng chờ lâu như anh để được ăn những món ăn mà những nhà hàng khác cũng có bán thì chắc chắn anh phải là người từ vùng khác đến hoặc từ nước ngoài về. Anh xem kìa.”

Cô Bạch Tuyết chỉ tay ra phía cửa và tôi nhìn theo, cô nói tiếp:

- “Những người trong xứ bây giờ họ sống vội vã và thích hưởng thụ, họ thấy nhà hàng đông khách quá mà có thể phải chờ lâu mới có bàn trống là họ đi ăn chỗ khác chứ không chịu chờ.”

- “Cô Bạch Tuyết tinh ý và có nhận xét hay quá. Nếu không được cô cho phép ngồi chung bàn thì có lẽ tôi vẫn còn đang đứng đó.”

Uống một hớp rượu cho thấm giọng, tôi nói tiếp:

- “Không biết người ta làm gì mà có nhiều tiền quá. Đi ăn như vậy đâu có rẻ.”

- “Nhiều khi em cũng tự hỏi như vậy. Chỗ huyện nơi em đang sinh sống hằng ngày, đa số người dân vẫn còn có nhiều khó khăn lắm và cũng còn có nhiều gia đình chỉ ăn mỗi ngày một bữa cơm thôi. Thật ra thì chúng ta chỉ được sống có một lần trên cõi đời này nên nếu có điều kiện để hưởng thụ thì cũng nên tận hưởng, chỉ tội cho những người nghèo là thua thiệt. Mời anh Tôn ăn chứ cứ nghe em nói chuyện là đói đó anh, em ăn ít lắm, em sợ mập lắm.

- “Cô Bạch Tuyết đâu có mập...”

- “Bởi vậy em mới sợ là sẽ bị mập nên phải ăn ít, chứ mập rồi...thì cũng khó.”

Tôi gấp vào chén cho cô Bạch Tuyết con tôm hấp mà tôi đã cẩn thận lột vỏ sẵn, phần tôi thì tôi thích ăn lẩu với bún. Tôi vẫn nhìn thẳng mặt cô Bạch Tuyết khi cô đang ăn. Phải nói là cô Bạch Tuyết có sắc đẹp trên trung bình. Hai con mắt của cô thường nhìn ra biển và đượm nét u buồn. Cô mặc bộ bà ba với quần đen và áo trắng, cái áo có hơi hơi mỏng nên để lộ rất rõ bộ ngực khá đầy đặn vì vậy gần như tất cả mọi người trong nhà hàng tối nay đều phải có một lần nhìn cô, dĩ nhiên nhìn lén thì khá nhiều. Qua sự tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi cũng đủ để tôi tin chắc cô không phải thuộc loại gái làm tiền, nhưng tôi không khỏi không thắc mắc và không thể không muốn tìm hiểu cho biết. Cô Bạch Tuyết mang đậm nét đặc thù của cô gái quê hiền lành với bộ đồ bà ba đơn sơ trên người nhưng lại rất sang trọng và rất quý phái, nhưng người phụ nữ như cô sao lại có thể uống rành rẽ thứ rượu cũng sang trọng như vậy được. Cô là ai, thuộc thành phần nào và làm gì mà có được cuộc sống, hay ít ra là buổi ăn tối như đêm nay thật nhàn hạ và

sang trọng mà chỉ những mệnh phụ may ra mới có và, tại sao cô lại đi ăn chỉ có một mình. Cô Bạch Tuyết lại hướng ánh mắt nhìn ra biển và mỗi lần nhìn ra phía đó là mỗi lần cô thở dài nhẹ nhàng.

- “Em thấy mấy ông Việt kiều về đây quậy lắm, nhưng anh...có về...tu?”

- “Tôi cũng giống như họ thôi, tôi cũng quậy tới bến tới bờ lắm cô Bạch Tuyết à, nhưng lần về này tôi có một mục đích phải thực hành trước tiên là đi thăm lại chôn kỷ niệm của thời còn trai trẻ, nơi mà những năm xa xưa đó, chúng tôi bốn thằng, xin lỗi, bốn người bạn thân có hứa với nhau là dù có lưu lạc khắp các phương trời nào nhưng nếu một trong bốn thằng, xin lỗi, nếu một trong bốn đứa mà có đứa nào mất đi thì những đứa còn lại phải về đó ít ra là một lần để tưởng nhớ đến người bạn quá cố.”

- “A, chuyện của anh có về...cái lương lắm đó chứ. Bốn...kép, bốn người các anh hứa với nhau làm sao và ba người bạn kia, ai đã mất và những người còn lại bây giờ ở đâu?”

- “Chỉ còn lại mình tôi thôi. Ba người bạn của tôi đều là lính thứ dữ, nhưng là lính dạy cho con người biết cách sử dụng vũ khí và phương pháp giết người chỉ với một mục đích duy nhất là bảo vệ phần đất tự do miền Nam mà thôi. Tôi thích mộng hải hồ nên muốn vào binh chủng Hải quân nhưng tôi phải tạm hoãn lại vì có công việc khác. Trong một lần cả bốn đứa cùng say sưa trong một cái quán quen thuộc và người bạn lớn tuổi nhất bỗng đứng lên nói: “Tụi bay im hết nghe tao nói đây. Đã là lính thì biết đâu có ngày cũng có đứa sẽ rửa chân để leo lên bàn thờ. Thằng Tôn tuy chưa là lính nhưng, sống chết là...chuyện của trời, làm sao nói được với người...tao yêu. Ha ha ha. Nếu sau này trong bọn chúng mình có thằng nào thích cười hạc mà đi trước thì những thằng còn lại phải ít ra là một lần về đây, về ngay cái quán này để tưởng nhớ đến thằng bạn đã ra đi; tụi bay có đồng ý như vậy không? Và...cô Bạch Tuyết ơi, ba người bạn của tôi đã mất hết rồi...mất thê thảm lắm cô Bạch Tuyết à!”

- “Quê hương mình ngày đó bom đạn khắp nơi biết đâu mà tránh. Sống chết đúng là chuyện của trời sắp đặt. Thế nơi anh sẽ đến để tưởng nhớ đến những người bạn anh là ở đâu?”

- “Ở Ninh Hoà cô Bạch Tuyết à.”

Cô Bạch Tuyết nhìn tôi với ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên vì vậy cô vẫn đang há cái miệng thật xinh đẹp bởi có hai hàm răng trắng và đều nhưng cô chưa thể thốt ra được một lời nói nào. Một lúc sau cô nói giọng thật vui.

- “Thật là không lầm và uống phí tí ti nào cả khi được trò chuyện cùng anh. Nhà em cũng ở Ninh Hoà, nhà em ở Xóm Rượu.”

- “Hèn chi cô biết uống rượu và uống rành quá.”

- “Không phải vậy! Chồng em học ở bên Tây về nên mỗi bữa ăn anh ấy đều cho em uống một chút rượu chát nên riết rồi em quen.”

Tôi như đã đoán được một phần nào ánh mắt nhìn u buồn của cô Bạch Tuyết mỗi khi cô nhìn ra biển và thở dài. Hy vọng tôi chỉ đoán mò và đoán sai. Tôi sợ và tôi cũng không muốn thấy những người tôi quen biết lại nằm trong nhóm người “hồng nhan bạc mệnh.”

Tôi hỏi để xua đi cái ý nghĩ vừa thoáng hiện trong đầu.

- “Ở Ninh Hoà cô có biết hay có nghe đến tên cô giáo Huyền Chiêu và thầy Thanh Sơn không?”

- “Ô! Tưởng ai chứ cô Lương Lệ Huyền Chiêu và thầy Trương Thanh Sơn thì từ một đứa bé con cho đến các cụ già ai ai mà không biết hai vị này. Người quen của anh hả?”

- “Tôi cũng chỉ biết tên và thấy hình thôi chứ chưa quen.”

- “Ha! Ai anh cũng chỉ biết tên và thấy hình thôi sao anh có vẻ chú ý đến họ vậy?”

- “Bởi họ là những người trí thức và có thực tài. Văn chương của họ viết ra làm người đọc như tôi xúc động nhiều nên tôi nhớ tên mãi.”

- “Cả ba vị?”

- “Đúng vậy!”

- “Em nói chuyện này cho anh Tôn nghe nha, người Ninh Hoà chúng em rất hãnh diện vì ngày xưa nước Nam có Công Chúa Huyền Trân thì ngày nay Ninh Hoà của chúng em có Thục nữ Huyền Chiêu! Anh Tôn định chừng nào thì đi Ninh Hoà? Hay là đi liền bây giờ đi anh không thì trễ giờ mất. Đi anh! Xe đến rồi kìa. Đi!

- “Dậy đi Tôn ơi xe đến rồi kìa. Dậy mau đi trễ giờ rồi. Dậy mau đi không thì trễ chuyến bay của tao mất.”

- “Bay đi đâu?”

- “Tỉnh lại đi ông ơi! Ông mơ thấy ai và nói gì mà cứ vừa ú ớ vừa cười rồi tay chân cứ múa như người ta múa lân vậy đó.”

Tôi ngồi dậy ngơ ngác nhìn chung quanh tôi. Thì ra hôm nay tôi lãnh nhiệm vụ phải đưa thằng bạn ra phi trường để nó về thăm gia đình nó còn sinh sống bên Việt Nam. Có lẽ thấy nó đi mà lòng tôi cũng háo hức nên tôi mơ.

Thật chán cho tôi vô cùng. Suốt cả cuộc đời tôi từ nhỏ bé đến nay lúc nào tôi cũng mơ và, mãi mãi cũng chỉ là mơ thôi. Chán thật đó!.

Topa